

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 113. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm3856/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

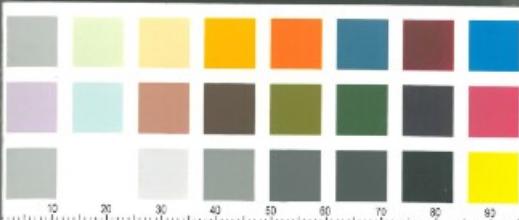
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

113

maatte man sige, at ligesom be-giftige Urter, ej trives paa Hjældene, saa kan ei heller Blodhed og Bellyst, der vel maas signes ved giftige Urter, ret faste Nod i hannem, for den sterke og rene Lufts Skyld, som bløser mellem Klipperne. Ej var det dog derfor et umærkligt Ord, hvad som Nor talte til sin Son; thi fra den Stund at Sarlands Mænd kom til at bygge og liseblaa i Bisergvin, da kom mangen ny og overslodig Skik, som ei var den bedste. Undt maatte Man og hørtad nævne det, at Noget blev fundet i Noregs Land, ubraf hvilket det underligt Klare gjordes som Glar bliver kaldt; thi altfom Glarmon kom til at stände paa Bordene isleden for de dunkle Horn og de mørke Bagere, saa maatte Ølet og Mjøden lade sig drive paa Flugt of Vin og anden udkændt Drif. Men, om Drif at tale, da havde den mest forbærret baade Søbstende, som de ugudeligen pinte af det velsignede Korn, og ei er det at undres paa, als denstund den laved ved Gld og ved Nat, ved den gruelige Trolddomskunst, som Seid manne kalbes; thi vel er det kundbart af gamle Bøger, at med den Konst vilde onde Zetter fordævre Jorden, og vær det med hende, at Folk forgjordes fra Liv og Helsen, Wid og Forstand, ret som vi end dagligen see for Øie.

B

114

Nu er Normal kyæbet
Og fremtale er Sagnet,
Gavnlig for Asturs Et,
Ikke for Jetters.
Bel ham, som kvaad!
Bel ham, som kan!
Han nyde som nemmed!
Bel dem som hørte!

Landsmænd! Frænder i Nord!
Vil I end lyde paa Skjalden,
Medens han, kyndig ved Sagn,
Kyndig ved Fædrenes Kvaad,
Stræber i Nutidens Maal
Oldtidens Klaegt at udtale?

Noreg! Kue sea dine Hjelde
Ei saa kold til Dalens Son!
Han har set dig i din Bælde,
Og fornummet Kvabets Don
Som udgik fra dine Skjalde,
Tro han end dig seer gienkalbe
I din Daad den svundne Lid.
Dana falder han sin Moder,
Elster hende som en Son,
Dog til hendes djærve Broder
Sneg han sig saa tit i Bon;

